

færdige i to Maanedes, og vi kunne ikke være samlede længere uden Kongens Samtykke. Det vilde være stemmende med Grundlovens Aand, om Arbejdet blev indskrænket indenfor denne Tidsgrense, da det paa ingen Maade stemmer med Forsatningens Princip, at vore Samlinger blive saa langvarige, at de nærme sig til at medtage det Meste af Aaret; men saaledes som Forholdet er, og netop for at imødekomme denne Grundlovens Tanke har Landstinget viist den største Resignation med Hensyn til Finantslovens Behandling. Skulle vi imidlertid ønske, at Landstinget stiller sig saaledes? Naar man ved Siden af den anden Grundsaetning, som man fra vor Side ønsker høvedet, nemlig den, at vi have den overveiende Indflydelse paa Finantsloven, tillige vil opstille den Saetning, at Finantsloven skal have Overherredømmet over alle andre Love, og naar man her vil indføre den Fremgangsmaade, at vi opgive at behandle som særlige Forslag de Love, med Hensyn til hvilke vi ville udøve et særligt Tryk, for at give dem Plads indenfor Finantslovens Rammer, saa ville vi lidt efter lidt komme dertil, at det andet Things Indflydelse ikke blot paa Finantsloven, men ogsaa paa saa godt som hele Lovgivningen bliver fuldkommen underordnet den Indflydelse, der udfoldes fra nærværende Things Side. Jeg skal ganske lade det Spørgsmaal ligge, om dette i og for sig er heldigt eller ikke; jeg skal med Hensyn dertil henholde mig til, hvad der er blevet sagt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgrebs (Anhøer), nemlig at dette ikke er Grundlovens Tanke; men jeg skal opkaste det Spørgsmaal, om der er nogensomhelst Rimelighed for, at Landstinget vil underkaste sig en saadan politisk Saetning? Jeg tror, at vi maa være enige med os selv om, at derom kan der ikke være Tale. Naar man vil have Finantslovens Herredømme over alle andre Love, og naar man, gjørende Begyndelsen med, hvad der er flet i Aar, vil fortsætte med at indføre paa Finantsloven saadanne særlige Lovforslag, som maatte indkomme til Behandling her i Thinget, vil man ligefrem tvinge Landstinget til at beskæftige sig med Finantsloven i et langt større Omfang, end det hidtil har gjort, men derved vil efter min Overbevisning dette Things Indflydelse — navnlig paa Administrationen — paa ingen Maade blive styrket; dette Thing vil tværtimod ved en saadan Optraeden tvinge Landstinget til at opgive den tilbagetrufne Stilling, det hidtil har indtaget. Naar Folkethinget fortsætter paa den Vej, som det iaar er begyndt at faa ind paa, vil det endelige Resultat blive, at det i en ikke ringe Grad maa tabe den Indflydelse paa Administrationen, som det hidtil har udøvet. Den Betragtning om Hævdelsen af Finantslovens Aenighed — jeg vælger for Kortheds Skyld dette Udtryk, som tidligere er benyttet —, der er opstillet fra Landstingets Side, er efter min Overbevisning en Betragtning, som

maa være dette Thing kjerkommen, thi kun naar Finantsloven indskrænker sig til at være, hvad den efter Grundloven skal være, nemlig et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, som er fri for fremmede Tilfættninger, kan det ventes, at vi kunne fortsætte den Praxis, der har været fulgt i adskillige Aar, og som vi ikke have fraveget iaar, nemlig den, at Landstinget, uaagtet det aldeles ikke er tilfreds med adskillige af de Afgjørelser, som ere truffne her i Thinget, underkaster sig disse Afgjørelser, naar der ikke fra Regjeringens Side stilles meget bestemte Krav til det. Dette er altsaa Sagens Stilling. Naar nu Landstinget modtager en saadan Lov, som imod Sædvane er bleven puttet ind paa Finantsloven, og puttet ind derpaa under saadanne Forhold, at det er bebudet at skulle være Begyndelsen paa den Vane, ad hvilken Demokratiet vil vinde Seir og skaffe Folkethinget en Indflydelse paa Landstinget, som det tidligere ikke har haft, vilde det efter min Mening være høist befyndeligt, om Landstinget vilde indlade sig derpaa. Det er blevet sagt, at Regjeringen skulde have kunnet formaa Landstinget til at stille sig anderledes, og man har gjort Regjeringen den Bebreidelse, at den ikke har øvet et stærkere Tryk paa Landstinget. Jeg tilstaar, at jeg hører til dem, som havde ønsket, at Regjeringen med større Bestemthed havde fastholdt forskellige af de Forbringere, som bleve forkastede af dette Thing; men det Allerbefyndeligste forekommer mig dog at være, at Flertallet gjør Regjeringen denne Bebreidelse. Saaledes som Sagen nu staar, har Regjeringens tilbagetrufne Holdning i dette Tilfælde netop bragt det frem med fuldkommen Aenighed, at der her foreligger en Meningsforskjel mellem begge Thing om denne politiske Doktrin; Sagen er reduceret dertil. Saafernt den nuværende Strid fortætttes af Flertallet, saaledes at det gik tilbage til sin oprindelige Beslutning om, at det ved denne Leilighed vilde tvinge Landstinget til at underkaste sig, hvad det er begyndt med iaar, nemlig at optage selvstændige Lovforslag paa Finantsloven, vilde jeg kunne forstaa, at der kunde blive Tale om en politisk Kamp, men Flertallet er jo veget tilbage paa dette Punkt, og medens det altsaa ikke forlanger, at Forslaget skal gjenoptages paa Finantsloven, vil det derimod ved en særlig Beslutning stille de trængende Embedsmænd fra det Tillæg, vi Alle ere enige om ikke med Resfærdighed kan negtes dem. Forholdet er altsaa, for at bruge det Billede, der blev benyttet af den ærede Ordfører, saaledes, at der er en Fæstning, som forsvarer sig imod en Angrebskolonne. Den ærede Ordfører mente nu, at Fæstningens Forsvarere, naar der i Spidsen for Kolonnen stilledes nogle Janger, gjorde Ret i at skyde paa deres Landsmænd for at holde Fæstningen for Fædrelandet. Jeg tror imidlertid ikke, at Billedet kan benyttes paa denne Maade, men